

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1350/2540

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 32, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 78, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55,78 วรรคหนึ่งและวรรคสามริบของกลางจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานพยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวกันความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก 2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวตามมาตรา 91(3) ริบของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง แต่ให้ริบของกลางโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกาได้มีคนร้ายขว้างระเบิดทำให้นางจรินทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิดได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายจ.1 และ จ.2 เจ้าพนักงานตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขว้างชนิดสังหารแบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มีได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสังหารชีวิตมนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สินเสียหายได้ในรัศมีผลกระทบประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหาคือโจทก์ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าวเพื่อพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อยพยานได้ยินเสียงจำเลยกับนางตุ๊กกรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟהלุกป็นหรือ แล้วจำเลยกับพยานมีปากเสียงทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนางตุ๊กเดินกลับเข้าไปในบ้าน ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตรอกเข้าบ้านพยานมีไฟฟ้าสาธารณะอยู่ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาส์ซึ่งเป็นแม่ยายจำเลยแสงไฟดังกล่าวสามารถเห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อน

เกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้ยินเสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ๊กกรรยาจำเลย จึงได้ใช้ไฟฉายส่องดูและเห็นว่าเป็นจำเลยและขณะที่ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้าจำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉายไฟฉายดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ในขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลยนุ่งกางเกงสีเทา ใส่เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และจากลักษณะการกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นกล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลยเดินเข้าไปในกระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นได้เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช่ไหม โดยพูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลย ข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยินเสียงวัตถุที่เหวี่ยงมาตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตুম ซึ่งก็คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึงเชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงและมีได้ทะเลาะกับผู้อื่นอีกในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมีเพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรัชย์ ศิริวิเชียร พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนคดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้กระทำในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่าจำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายเลข 3 และในการตรวจสถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสารหมายเลข 1 ของศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้รับข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วนเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าจะเชื่อว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏต่อมาว่าเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไปดูตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้างระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายเลข 3 แผ่นที่ 2 และที่จับจำเลยได้หลังจากเกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชย์ก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่ทราบจำเลยเป็นคนร้ายดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้นซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของจำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ ตลอดจนพฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์นำเสนอโดยตลอดแล้วมีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกันฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบลูกระเบิดในกระท่อม และจำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับความเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วย กรณีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

แต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ริบของกลาง คู่มือบัญชีการค้าติดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1350/2540 พนักงานอัยการ จังหวัด พระนครศรีอยุธยา โจทก์สืบเอก สำรวจ ทอง บุญจำเลย ป.อ. ม. 90, ม. 288 พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ม. 78 การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ริบของกลางจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานพยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวกัน ความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก 2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวตามมาตรา 91(3) ริบของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง แต่ให้ริบของกลางโจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกาได้มีคนร้ายขว้างระเบิดทำให้นางจรินทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิดได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายเลข 1 และ จ.2 เจ้าพนักงานตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขว้างชนิดสังหารแบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มิได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสังหารชีวิตมนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สินเสียหายได้ในรัศมี

ฉกรรจ์ประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าวเพื่อพยายามฆ่า ผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย พยานได้ยินเสียงจำเลยกับนางตุ๊กกรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟหาลูกปืนหรือ แล้วจำเลยกับพยานมีปากเสียง ทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนางตุ๊กเดินกลับเข้าไปในบ้าน ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตรอกเข้าบ้านพยานมีไฟฟ้าสาธารณะอยู่ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาส์ซึ่งเป็นแม่ยายจำเลยแสงไฟดังกล่าวสามารถเห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้ยินเสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่า เป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ๊กกรรยาจำเลย จึงได้ใช้ไฟฉายส่องดูและเห็นว่าเป็นจำเลยและขณะที่ ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้าจำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉายไฟฉายดังกล่าวทำให้ ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ในขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลยนุ่งกางเกงสีเทา ใส่ เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และจากลักษณะ การกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นกล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลยเดินเข้าไปใน กระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นได้ เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช่ไหม โดยพูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลยข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยินเสียงวัตถุที่เหวี่ยงมา ตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตม ซึ่งก็คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึง เชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับ เพื่อนบ้านใกล้เคียงและมิได้ทะเลาะกับผู้ใดในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมีเพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับ จำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรัชย์ ศิริวิเชียร พยาน โจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนคดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้กระทำในวันรุ่งขึ้นจาก วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่าจำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายจ.3 และในการตรวจสถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสารหมายป.จ.1 ของ ศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้ระบุข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหาย ที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคือง กับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วนเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าเชื่อว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏต่อมาว่าเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไปดูตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้างระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมาย จ.3 แผ่นที่ 2 และที่จับจำเลยได้หลังจาก เกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชย์ก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่ทราบว่าเป็นคนร้าย ดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของ จำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ ตลอดจนพฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์ นำสืบมาโดยตลอดแล้ว มีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกัน ฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบ ลูกระเบิดในกระท่อม และจำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่า

ลูกระเบิดดังกล่าวข้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วยกรณีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นแต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ริบของกลาง(กอบเกียรติ รัตนพานิช-สมมาตร พรหมานุกูล-ชลอ บุญยเนตร)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้วเดินเข้าไปหยิบลูกระเบิดในกระตอมและได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวข้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเจตนาฆ่าจำเลยมีความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท แต่ศาลฎีกาเคยวินิจฉัยรูปคดีที่มีลักษณะคล้ายกันว่าเป็นการกระทำความผิดต่างกรรมกัน ได้แก่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2153/2519 จำเลยเป็นพลตำรวจออกปฏิบัติการตามแผนกวางล้างโจรผู้ร้ายในฤดูแล้ง ระหว่างปฏิบัติการผู้บังคับกองพบจำเลยกำลังเมาสุราพกปืนยืนขวางถนนอยู่ จึงดึงตัวขึ้นรถเพราะว่าถ้าปล่อยไว้อาจจะไปก่อเหตุวุ่นวายเดือดร้อนระหว่างทางจำเลยเอาลูกระเบิดที่มีอยู่ถอดสลักนิรภัยโยนเข้าไปได้ที่นั่งของผู้บังคับกองแล้วจำเลยกระโดดรถหนี ลูกระเบิดได้ระเบิดขึ้นเป็นเหตุให้ผู้บังคับกองกับพวกบาดเจ็บ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานเพราะกระทำการตามหน้าที่กระทางหนึ่ง และการที่จำเลยมีลูกระเบิดสำหรับใช้เฉพาะการสงครามไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตและใช้ลูกระเบิดนั้นพยายามฆ่าเจ้าพนักงานเป็นความผิดกระทางหนึ่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 78 มีการยกเลิกข้อความเดิมและมีการประกาศใช้ข้อความใหม่ในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2530 ดังนี้ มาตรา 78"ผู้ใดทำ ประกอบซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ ชื้อ มี ใช้ สั่ง

หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด นอกจากที่กำหนดในกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงจำคุกตลอดชีวิต ผู้ใดค้า หรือจำหน่ายอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด นอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิต ผู้ใดใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด นอกจากที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 55 ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 มาตรา 313 มาตรา 337 มาตรา 339 หรือ มาตรา 340 ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต การกระทำความผิดตามวรรคสองหรือวรรคสาม ถ้าอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดนั้น โดยสภาพมีอำนาจไม่ร้ายแรงต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงจำคุกตลอดชีวิต" เดิมก่อนมีการแก้ไขกฎหมายได้ใช้ข้อความเฉพาะวรรคแรก การมีและใช้วัตถุระเบิดตามที่ระบุไว้ระวางโทษขั้นต่ำไม่สูง ในปัจจุบันกฎหมายถือว่าการใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวในการกระทำความผิดต่อชีวิตฐานฆ่าผู้อื่นเป็นการกระทำที่ร้ายแรงมาก และมีโทษหนักกว่าที่ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ฐานฆ่าผู้อื่น ซึ่งระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี ดังนั้น การที่ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่มีความเห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท จึงครอบคลุมการลงโทษในความผิดที่จำเลยก่อให้เกิดขึ้น เมื่อเทียบกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2153/2519 ที่ว่าการกระทำของจำเลยเป็นต่างกรรมนั้นก็ไม่น่าจะเป็นการกลับหลัก ซึ่งอาจจะต้องดูเจตนารมณ์ของกฎหมายในแต่ละช่วงที่มีผลบังคับด้วย อาทิ เช่น การมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต กับการมีเครื่องกระสุนปืนที่ใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิดคนละมาตรา โดยมีเจตนารมณ์แยกความผิด 2 ฐานนี้ออกจากกัน วัตถุคนละประเภทแสดงว่าจำเลยมีเจตนาไว้ต่างกัน แม้มีไว้วันเวลาเดียวกันก็เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2073/2523) คำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ จึงเป็นบรรทัดฐานการลงโทษตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่นั้นเอง กฤษฎีการักษาคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ริมของกลางจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานพยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวกันความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก 2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวตามมาตรา 91(3) ริมของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณากลับให้ยกฟ้อง แต่ให้ริมของกลางโจทก์ฎีกาฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกาได้มีคนร้ายขว้างระเบิดทำให้นางจรินทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิดได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายจ.1 และ จ.2 เจ้าพนักงานตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขวางชนิดสังหารแบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มีได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสังหารชีวิต

มนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สินเสียหายได้ในรัศมีผลกระทบประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าวเพื่อพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย พยานได้ยินเสียงจำเลยกับนางตุ๊กกรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟหาลูกปิ่นหรือ แล้วจำเลยกับพยานมีปากเสียงทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนางตุ๊กเดินกลับเข้าไปในบ้าน ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตรอกเข้าบ้านพยานมีไฟฟ้าสาธารณะอยู่ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาส์ซึ่งเป็นแม่ยายจำเลย แสงไฟดังกล่าวสามารถเห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้ยินเสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ๊กกรรยาจำเลย จึงได้ใช้ไฟฉายส่องดูและเห็นว่าเป็นจำเลยและขณะที่ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้าจำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉายไฟฉายดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ในขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลยนุ่งกางเกงสีเทา ใส่เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และจากลักษณะการกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นกล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลยเดินเข้าไปในกระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นได้เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช่ไหม โดยพูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลย ข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยินเสียงวัตถุที่เหวี่ยงมาตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตม ซึ่งก็คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึงเชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงและมิได้ทะเลาะกับผู้ใดอีกในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมีเพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรัช ศิริวิเชียร พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวน คดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้กระทำในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่าจำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายจ.3 และในการตรวจสถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสารหมายป.จ.1 ของศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้ระบุข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุระวางสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วนเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าเชื่อว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏต่อมาว่าเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไปดูตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้างระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมาย จ.3 แผ่นที่ 2 และที่จับจำเลยได้หลังจากเกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่ทราบจำเลยเป็นคนร้ายดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้นซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของจำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ ตลอดจนพฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์นำเสนอโดยตลอดแล้วมีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกันฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบลูกระเบิดในกระท่อม และ

จำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วย กรณีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น แต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต รัชของกลาง คุณบับย่องฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1350/2540พนักงานอัยการ จังหวัด พระนครศรีอยุธยา โจทก์สืบเอกสาร รวบรวม บัญชีจำเลย ป.อ. ม. 90, ม. 288 พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ม. 78การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80, 83, 91, 32 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55,78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม รัชของกลางจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานพยายามฆ่าและใช้ระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวกัน ความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ส่วนความผิดฐานมีวัตถุระเบิดจำคุก

2 ปีแต่เมื่อรวมโทษทั้งสองกระทงแล้ว คงให้จำคุกตลอดชีวิตเพียงสถานเดียวตามมาตรา 91(3) ตรีของกลางจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้อง แต่ให้รับของกลางโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2535 เวลาประมาณ 22 นาฬิกาได้มีคนร้ายขว้างระเบิดทำให้นางจรินทร์ คงสมสุข ผู้เสียหายที่ 1 และนายหา ภูหมื่น ผู้เสียหายที่ 2 ถูกสะเก็ดระเบิดได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลเอกสารหมายจ.1 และ จ.2 เจ้าพนักงานตำรวจได้นำชิ้นส่วนระเบิดไปตรวจสอบแล้วปรากฏว่าเป็นส่วนหนึ่งของระเบิดขว้างชนิดสังหารแบบเอสเอฟจี 82 อันเป็นเครื่องกระสุนปืนตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้มีได้และเมื่อเกิดระเบิดขึ้นมีอำนาจทำลายสังหารชีวิตมนุษย์ สัตว์ และทรัพย์สินเสียหายได้ในรัศมีจกบรรจุประมาณ 10 เมตรจากจุดระเบิด ตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.1 ของศาลอาญา คดีมีปัญหาตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าวเพื่อพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นประจักษ์พยานเบิกความว่าก่อนเกิดเหตุเล็กน้อย พยานได้ยินเสียงจำเลยกับนางตุ๊กกรรยา พยานจึงใช้ไฟฉายส่องดู จำเลยได้พูดขึ้นว่า มึงฉายไฟหลอกป็นหรือ แล้วจำเลยกับพยานมีปากเสียงทะเลาะกันด้วยถ้อยคำหยาบคาย สักครู่พยานเห็นนางตุ๊กเดินกลับเข้าไปในบ้าน ขณะนั้นพยานยืนอยู่ห่างจากจำเลยเพียงวาเศษที่ตรอกเข้าบ้านพยานมีไฟฟ้าสาธารณะอยู่ตรงกันข้ามบ้านผู้เสียหายที่ 2 ส่องไปทางบ้านนางสาส์ซึ่งเป็นแม่ยายจำเลยแสงไฟดังกล่าวสามารถเห็นหน้าจำเลยได้ ได้ความว่าผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลยมาก่อนและก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ได้ยินเสียงคุยกันซึ่งจำได้ว่า เป็นเสียงจำเลยคุยกับนางตุ๊กกรรยาจำเลย จึงได้ใช้ไฟฉายส่องดูและเห็นว่าเป็นจำเลยและขณะที่ทะเลาะกันผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ใช้ไฟฉายส่องหน้าจำเลยถึง 3 ครั้ง จากการฉายไฟฉายดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายที่ 1 เห็นเสื้อผ้าที่จำเลยสวมใส่อยู่ในขณะเกิดเหตุได้ชัดเจนว่าจำเลยนุ่งกางเกงสีเทา ใส่เสื้อสีน้ำเงินคอสีขาว น่าเชื่อว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ทะเลาะกับจำเลย และจากลักษณะการกระทำของจำเลยที่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นกล่าวคือ ในตอนแรกที่ทะเลาะกันเห็นจำเลยเดินเข้าไปในกระท่อมแล้วเดินออกมาที่ผู้เสียหายที่ 1 และกลับมาทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นได้เดินถอยหลังไปและพูดว่ามึงแน่ใช่ไหม โดยพูดเน้นถึง 3 ครั้ง แล้วก้มหยิบวัตถุที่พื้นดิน ผู้เสียหายที่ 1 รู้สึกว่ามีวัตถุถูกเหวี่ยงมาจากทางจำเลยข้ามศีรษะผู้เสียหายที่ 1 ไปและได้ยินเสียงวัตถุที่เหวี่ยงมาตกทางด้านหลังผู้เสียหายที่ 2 ดังตม ซึ่งก็คือการระเบิดของลูกระเบิด ตามที่ฟังได้ดังกล่าวข้างต้นจึงเชื่อได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขว้างระเบิดดังกล่าว เพราะว่าผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงและมีได้ทะเลาะกับผู้อื่นอีกในขณะนั้น ขณะเกิดเหตุมีเพียงแต่ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยเท่านั้นที่อยู่ในที่เกิดเหตุ นอกจากนี้ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทสุรัชย์ คีรีวิเชียร พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนคดีนี้ก็ปรากฏว่า ในชั้นสอบสวนที่ได้กระทำในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้ระบุว่าจำเลยเป็นคนร้าย ตามบันทึกคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมายจ.3 และในการตรวจสถานที่เกิดเหตุในคืนเกิดเหตุตามเอกสารหมายป.จ.1 ของศาลจังหวัดชัยนาท ก็ได้ระบุข้อสันนิษฐานเบื้องต้นไว้ว่าเชื่อว่าจำเลยได้ใช้ระเบิดขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 เพื่อฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ที่เกิดมีปากเสียงกัน ประกอบกับผู้เสียหายที่ 1 ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนจึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษส่วนเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 ไม่ไปชี้ตัวจำเลยนั้นน่าเชื่อว่าเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 1 กลัวโดยจะเห็นได้จากที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า หลังจากเกิดเหตุแล้วผู้เสียหายที่ 1 ต้องหลบไปนอนที่อื่น และปรากฏต่อมาว่าเมื่อวันที่

29 ตุลาคม 2535 ผู้เสียหายได้ไปดูตัวจำเลยแล้วยืนยันว่าเป็นคนร้ายที่ขว้างระเบิดใส่ผู้เสียหายที่ 1 จริง ตามบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 เอกสารหมาย จ.3 แผ่นที่ 2 และที่จับจำเลยได้หลังจากเกิดเหตุ 1 เดือนนั้น พันตำรวจโทสุรัชก็ได้เบิกความว่ามีใช่เป็นเรื่องที่ไม่ว่าบว่าจำเลยเป็นคนร้ายดังจะเห็นได้จากบันทึกการตรวจสอบที่เกิดเหตุและบันทึกคำให้การผู้เสียหายที่ 1 ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งระบุชัดว่าจำเลยเป็นคนร้ายเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 และกิริยาของจำเลยที่กระทำต่อผู้เสียหายที่ 1 ในขณะที่เกิดเหตุ ตลอดจนพฤติการณ์แวดล้อมทุกอย่างที่โจทก์นำสืบมาโดยตลอดแล้ว มีข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องต้องกันฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า หลังจากทะเลาะกับผู้เสียหายที่ 1 แล้ว จำเลยเดินเข้าไปหยิบลูกระเบิดในกระท่อม และจำเลยได้ใช้ลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดดังกล่าวขว้างใส่ผู้เสียหายที่ 1 โดยเล็งเห็นว่าลูกระเบิดที่ขว้างไปดังกล่าวสามารถทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้จึงเป็นการขว้างไปโดยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 1 แต่การกระทำของจำเลยกระทำไปไม่ตลอดเพราะสะเก็ดระเบิดไม่ถูกอวัยวะสำคัญของผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 จึงไม่ตายสมดังเจตนาของจำเลย จึงเป็นการพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 และเมื่อสะเก็ดระเบิดพลาดไปถูกผู้เสียหายที่ 2 ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ จึงถือได้ว่าเป็นพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 2 ด้วยกรณีเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 80 และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องโจทก์ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นแต่ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีวัตถุระเบิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคหนึ่ง กับฐานใช้วัตถุระเบิดไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม มารวมสองกรรมโดยเห็นว่าเป็นความผิดคนละกรรมกันนั้น ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่จำเลยมีวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองและใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวไปกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถือว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียว แต่มีความผิดต่อกฎหมายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ชอบ เห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55 ประกอบมาตรา 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ความผิดฐานมีวัตถุระเบิด ฐานพยายามฆ่า และใช้วัตถุระเบิดเพื่อฆ่าผู้อื่นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 78 วรรคสาม ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ริบของกลาง

องค์คณะ

กอบเกียรติ รัตนพานิช · สมมาตร พรหมานุกูล · ชลอ บุญนเตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1350/2540>